

Óli Breckmann (KF):

Hr. formand, før mit første indlæg i denne debat om Færøerne vil jeg gøre en undtagelse fra reglen og omtale et aktuelt dansk-færøsk udenrigs-anliggende, som ligger mig tungt på sinde. Danmark fører nemlig Færøernes udenrigspolitik over for tredjelande, og blandt dem er Israel.

Det er beklageligt, at Danmark blander sig i israelsk indenrigspolitik og kræver mere af Sharon og Peres end af Arafat og PLO. Det var en indblanding i en sådan grad, at regeringen i Israel følte sig krænket. Vestens socialister støtter det tilløb til en diktaturstat, som det palæstinensiske lederskab kræver og higer efter.

Man behøver blot at tænke på gårdsdagens gæst i Danmark for at forstå, at han stadig er indbegrebet af muslimsk fanatisme, politisk tyranni og systematisk vold og drab i Israels baggård.

Israel har trods alt trukket sig tilbage fra Sydlibanon og ud af det meste af Judæa og Samaria samt foreslået palæstinensisk religionsfrihed og medansvar for Jerusalem. De israelske indrømmelser er store. Danmark burde føle en kristen pligt til at støtte Israel i dets søgen efter fred og sikkerhed.

Jødernes fire tusinde år lange historie fra Abraham til Sharon er bedste bevis på, at Gud er til. Husk på, at den, som skader Israel, rører ved Guds øjsten.

Israel og jøde, kristendommens vugge og vor civilisations ophav, derfor skylder vi Israel vor fulde støtte imod muhammedanismens formørkelse. Som folkevalgte politikere har vi pligt til at støtte Israel, den eneste demokratiske oase i Midtøstens muslimske og totalitære ødemark.

Etableringen af den israelske stat i 1948 og de russiske jøders hjemkomst er fuldbyrdelsen af bibelens profetier og en af demokratiets sejre over den totalitære verdens socialisme. Det er ufatteligt, at den danske regering er så fastlåst i sine fordomme, at den åbent støtter palæstinensisk diktatur frem for det israelske folks valgte Likud og Sharon, som leder den samlingsregering, der også opfatter Israels Labour.

Man fristes til at tænke, hvad den danske regering ville have gjort, hvis Israels samlingsregering havde været i omvendt rækkefølge og orden. Havde man så handlet anderledes over for regeringen i Jerusalem?

Hvordan kan man kræve 19 israelske bosættelser standset, mens man støtter Arafats krav om, at Israel modtager en muslimsk flodbølge på 4 millioner palæstinensere? Hvorfor har de

arabiske stater i 50 år afvist sine palæstinensiske artsfæller, mens Israel har modtaget samtlige jødiske flygtninge fra de arabiske lande?

Jerusalem er slet ikke nævnt i Koranen og har hverken været muslimsk hellig by eller palæstinensisk hovedstad nogen sinde. Men Jerusalem nævnes 700 gange i Bibelen og i de jødiske hellige skrifter og har et overvældende jødisk befolkningsflertal. Hvordan kan Danmark kræve, at Israel skal dele Jerusalem i to som et nyt Øst- og Vestberlin, eller hvad? Og dét for at imødekomme PLO's krav om byen som palæstinensisk hovedstad.

Vi får fred i Israel i det øjeblik, PLO opgiver sine terrorhandlinger. Arabernes had imod hinanden er så dybt, at det kun overgås af deres fælles had imod Israel. Det er en håbløs sag at satse på PLO som fredsbevarer i Midtøsten. De har stadig som overordnet mål at udrydde staten Israel.

Ønsker Danmark at belønne disse terrorister for deres krig mod jøderne og at straffe Israel for at være et af verdens bedste eksempler på en tolerant og demokratisk stat med forskellige kulturer, religioner og folkeslag, blandt andre 1 million fuldgældige palæstinensiske statsborgere?

Der er kun én vej til våbenhvile i Palæstina, og det er et stærkt og et internationalt støttet Israel. Israels fredsønsker er og bør være Danmarks første pligt i Midtøsten.

Derudover skal jeg undlade at kommentere min færøske kollegas latterliggørelse af landstytret. Hr. Eidesgaard har sikret Nyrupregeringens afvisende holdning til alle landstyrets forslag på at forhandle sig frem til nogle resultater og til en nyordning imellem vore to lande. Konsekvensen er, at vi har et langt værre forhold mellem regeringen og landstytret, ja, desværre endda imellem mange færinger og danskere, end vi har haft i mange år. Man fristes næsten til at ønske det færøske Socialdemokrati og den danske regering til lykke med de forhold, der nu eksisterer.

Ellers afslører statsministerens tale i dag som ventet intet andet nyt om regeringens planer over for Færøerne end det forslag til vedtagelse, som Folketinget vedtog tidligere i denne måned.

Statsministeren slog det færøske folks ret til at afgøre sin egen fremtid fast; fortsættelse af regeringens holdning til forhandlingerne; en 1-årig aftale om bloktilskuddet; Færøernes overdragelse af alle statsområder i hjemmestyreloven; enten forhandler man en selvstyreform eller en justering af hjemmestyreloven med gradvis